



HØJESTERETS KENDELSE

afsagt fredag den 1. oktober 2021

Sag BS-26364/2021-HJR

Danske Bank A/S
(advokat Arne Møllin Ottosen)

mod

Skatteministeriet
(advokat Søren Horsbøl Jensen)

I tidligere instanser er truffet afgørelse af Københavns Byret den 16. marts 2021 (BS-29812/2020-KBH) og af Østre Landsrets 14. afdeling den 24. juni 2021 (BS-10953/2021-OLR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Lars Hjortnæs, Oliver Talevski og Jan Schans Christensen.

Påstande

Kærende, Danske Bank A/S, har nedlagt påstand om, at sagen henvises til behandling i Østre Landsret som 1. instans.

Indkærede, Skatteministeriet, har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Danske Bank A/S har anført navnlig, at sagen er af principiel karakter.

Med Skattestyrelsens afgørelse fra 2011 underkendte Skattestyrelsen igen Danske Banks omsætningsbaserede metode til at opgøre virksomhedens lønsumsafgiftsgrundlag. Den foreliggende sag angår samme spørgsmål, som var genstand

for Landsskatterettens kendelse fra 2008, der underkendte Skattestyrelsens afgørelse. Landsskatterettens kendelse fra 2008 blev endelig, da Skatteministeriet hævede indbringelsen heraf for domstolene. Kendelsen bør derfor lægges uprøvet til grund i fremtidige tvister mellem parterne og bør udelukke en ny, selvstændig prøvelse af de materielle spørgsmål, som allerede er afgjort.

En stillingtagen til udstrækningen af retskraften af Landsskatterettens afgørelse, herunder om det samme materielle spørgsmål afgjort heri kan underlægges en ny, selvstændig prøvelse, beror ikke på konkrete bevisvurderinger, men på en principiel stillingtagen til blandt andet begrebet retskraft, hvilket i sig selv tilsiger henvisning.

Derudover skal der tages stilling til et principielt spørgsmål om lovfortolkning vedrørende principperne og opgørelsesmetoden for fordeling af lønsum, hvilket også i sig selv tilsiger henvisning. Skatteministeriets retssag i 2008 om netop dette spørgsmål blev henvist til behandling i landsretten.

Skatteministeriet har anført navnlig, at hovedsagen ikke rejser noget uafklaret principielt spørgsmål, hverken om principperne og opgørelsesmetoden for fordeling af lønsum eller om retskraft.

Danske Bank har ikke beskrevet et principielt spørgsmål, som ikke allerede er blevet afklaret i praksis, jf. UfR 2019.3137 H, SKM 2019.415 Ø og SKM 2016.565 V.

Der er allerede sket den fornødne afklaring i retspraksis for en afgørelse af hovedsagen for så vidt angår fortolkningen af lønsumsafgiftsreglerne og betingelserne for, at skattemyndighederne kan tilsidesætte en lønsumsafgiftspligtig virksomheds skøn over fordelingen af dens lønsum på den afgiftspligtige del henholdsvis den ikke-afgiftspligtige del af virksomheden.

Afgørelsen af, om skattemyndighederne i det foreliggende tilfælde har været beføjede til at tilsidesætte Danske Banks fordeling af lønsum og erstatte det med en anden skønsmæssig fordeling, beror på en konkret vurdering af, om de kriterier, som følger af de ovennævnte domme fra landsretterne, er opfyldt.

Der foreligger allerede en omfattende retspraksis om civilprocessens uskrevne retskraftsprincipper, og Danske Bank har ikke redegjort for, på hvilken nærmere vis hovedsagen skulle rejse principielle spørgsmål om retskraft.

Højesterets begrundelse og resultat

Af de grunde, der er anført af landsretten, stadfæster Højesteret kendelsen.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Danske Bank A/S betale i alt 5.000 kr. til Skatteministeriet.

Det tilkendte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretskendelses afgivelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.